Dosarul nr. 3-2576/2025
2-25146996-12-3-17102025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

04 iunie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Ina Pruteanu
Grefier Ilie Crîjanovschi

examinând în ședință de judecată publică acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Ostalep împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal privind anularea deciziei nr. 259 din 19 septembrie 2025; obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal la reexaminarea plângerii și dispunerea unei investigații efective la fața locului; încasarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 17 octombrie 2025, Valeriu Ostalep s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu o acțiune împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal privind anularea deciziei nr. 259 din 19 septembrie 2025, obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal la reexaminarea plângerii și dispunerea unei investigații efective la fața locului precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Reclamantul a invocat că, la 22 septembrie 2025, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal i-a expediat decizia nr. 259 din 19 septembrie 2025, prin care a constatat lipsa încălcării prevederilor Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal în raport cu circumstanțele invocate în cererile înregistrate cu nr. O-1277/25 din 21 martie 2025.

Potrivit reclamantului, decizia contestată a fost recepționată la 03 octombrie 2025, după revenirea sa în Republica Moldova, iar acțiunea în contencios administrativ a fost depusă la data de 17 octombrie 2025, cu respectarea termenului legal de contestare.

În motivarea acțiunii, reclamantul a susținut că decizia nr. 259 din 19 septembrie 2025 este neîntemeiată și ilegală, motiv pentru care solicită anularea acesteia.

Potrivit reclamantului, camerele video instalate în vecinătatea proprietății sale filmează în mod permanent accesul la domiciliul său, înregistrările realizate permit unor persoane neidentificate să colecteze, să vizualizeze și să stocheze date cu caracter personal referitoare la viața sa privată și a membrilor familiei sale, inclusiv informații privind deplasările, vizitatorii și numerele de înmatriculare ale autovehiculelor.

Reclamantul a invocat faptul că, potrivit art. 3 lit. a) și c) din Legea nr. 133/2011, imaginea unei persoane constituie dată cu caracter personal, iar captarea și înregistrarea acesteia reprezintă o operațiune de prelucrare a datelor cu caracter personal. În consecință, a susținut că funcționarea continuă a camerelor video, fără consimțământul său și fără existența unui temei legal, constituie o prelucrare neautorizată a datelor cu caracter personal.

Totodată, reclamantul consideră ilegal argumentul autorității potrivit căruia nu ar fi prezentat dovezi privind prelucrarea sau publicarea datelor sale, arătând că legislația nu condiționează existența încălcării de publicarea datelor, fiind suficientă existența unei operațiuni de prelucrare, inclusiv colectarea, stocarea sau vizualizarea acestora. Reclamantul a indicat că dreptul la viață privată și la protecția datelor cu caracter personal este garantat de Constituție și nu poate fi condiționat de obligația persoanei vizate de a demonstra publicarea datelor sau de a aștepta producerea unei asemenea consecințe.

Reclamantul a subliniat că, potrivit art. 21-23 din Legea nr. 133/2011, Centrul avea obligația de a efectua o investigație efectivă cu privire la plângerea formulată, inclusiv prin verificări la fața locului și solicitarea de explicații persoanelor implicate, iar imposibilitatea identificării acestora nu justifică încetarea procedurii sau refuzul examinării fondului cauzei.

În opinia reclamantului, refuzul autorității de a examina fondul cauzei exclusiv în considerarea lipsei unor probe suficiente, contravine principiilor unei proceduri eficiente și dreptului la viață privată garantat de art. 28 din Constituția Republicii Moldova.

Prin acțiunea formulată, *concretizată în cadrul ședinței de judecată*, reclamantul a solicitat admiterea acțiunii, anularea deciziei nr. 259 din 19 septembrie 2025, obligarea Centrului la reexaminarea plângerii și efectuarea unei investigații efective la fața locului, identificarea persoanelor care prelucrează și stochează datele respective, obligarea Centrului la achitarea cheltuielilor de judecată.

Obiecțiile pârâtului:

La 04 decembrie 2025, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a depus referința asupra cererii de chemare în judecată, prin care a

solicitat respingerea acțiunii înaintate de către Valeriu Ostalep ca fiind neîntemeiată și nefondată.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a specificat că, la 21 martie 2025, a fost înregistrată plângerea formulată de reclamant cu nr. O-1277/25, prin care acesta a reclamat presupusa prelucrare neconformă a datelor sale cu caracter personal de către persoane neidentificate, prin intermediul unui sistem de supraveghere video instalat pe strada ***** din mun. Chișinău.

Potrivit autorității publice pârâte, în urma examinării plângerii a fost emisă decizia nr. 259 din 19 septembrie 2025, prin care s-a constatat lipsa încălcării prevederilor Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, reclamantul fiind informat că această constatare nu exclude posibilitatea formulării unei noi plângeri în cazul prezentării unor probe relevante privind presupusa prelucrare neconformă a datelor cu caracter personal. Totodată, reclamantului i-a fost comunicată posibilitatea contestării deciziei în instanța de judecată, în condițiile Codului administrativ.

Referitor la motivele invocate de reclamant, autoritatea publică pârâtă a susținut că afirmația potrivit căreia Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal ar fi condiționat existența încălcării de dovada publicării datelor cu caracter personal este lipsită de fundament, arătând că, în cadrul controlului administrativ, au fost întreprinse toate măsurile prevăzute de lege, inclusiv solicitări de informații, verificări documentare și cercetări la fața locului, în scopul identificării administratorului sistemului de supraveghere video și al stabilirii existenței unei activități de prelucrare a datelor cu caracter personal.

Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a arătat că, în temeiul deciziei nr. 85 din 23 aprilie 2025, la 29 aprilie 2025 a fost efectuată o cercetare la fața locului, fiind întocmit Actul de constatare nr. 94 din 29 aprilie 2025. În cadrul cercetării au fost identificate două dispozitive de supraveghere video, unul staționar și unul rotativ, orientate către spațiul public și către calea de acces către mai multe imobile, inclusiv proprietatea reclamantului. Totodată, s-a constatat existența unui panou informativ privind supravegherea video, iar la momentul verificării nu au fost identificate persoane responsabile de operarea sistemului.

Suplimentar, autoritatea publică pârâtă a susținut că au fost solicitate informații de la Î.S. „Cadastru” în vederea identificării proprietarilor imobilelor din proximitatea
camerelor video, stabilindu-se că imobilele cu nr. 8/2, 8/3 și 8/4 aparțin cet. *****, iar imobilul nr. 8/8 nu este înregistrat în Registrul bunurilor imobile. Cu toate acestea, corespondența expediată proprietarei nu a fost recepționată, astfel încât nu a fost posibilă identificarea administratorului sistemului de supraveghere video și nici verificarea funcționalității acestuia.

Centrul a menționat că reclamantul nu a prezentat probe suplimentare care să confirme că imaginea, vocea sau alte date ale sale cu caracter personal au fost efectiv prelucrate prin intermediul dispozitivelor video reclamate.

În acest context, autoritatea publică pârâtă a menționat că, potrivit art. 1 din Legea nr. 133/2011, scopul legii este protejarea drepturilor și libertăților fundamentale în cazul prelucrării datelor cu caracter personal, iar în speță nu a fost posibilă stabilirea existenței unei asemenea prelucrări.

Totodată, autoritatea publică pârâtă a precizat că, în situația în care prezența camerelor video generează o stare de intimidare sau afectează dreptul la viață privată, persoana interesată poate recurge la alte mijloace juridice, inclusiv la o acțiune civilă, instanța urmând să aprecieze dacă sunt întrunite condițiile pentru dispunerea modificării poziției dispozitivelor sau a demontării acestora.

Potrivit pârâtului, probele administrate demonstrează doar faptul că dispozitivele video sunt orientate către spațiul public și către calea de acces spre proprietatea reclamantului, însă nu confirmă existența unei activități efective de prelucrare a datelor cu caracter personal prin intermediul acestora.

În susținerea acestei concluzii, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a invocat dispozițiile art. 2 și art. 3 din Legea nr. 133/2011, potrivit cărora numai existența unei operațiuni efective de prelucrare a datelor atrage aplicabilitatea legislației privind protecția datelor cu caracter personal, iar în lipsa unor probe directe nu poate fi reținută existența unei asemenea prelucrări.

Autoritatea publică pârâtă a invocat prevederile art. 27 alin. (2^1) și alin. (3) din Legea nr. 133/2011, care stabilesc termenul de examinare a plângerilor și prevăd expres că, în cazul lipsei sau insuficienței probelor privind existența unei încălcări, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal emite o decizie motivată de constatare a lipsei încălcării.

În opinia autorității publice pârâte, având în vedere termenul legal de soluționare a plângerii și imposibilitatea stabilirii funcționalității dispozitivelor video, a existenței unui sistem de evidență și a identității administratorului acestuia, decizia nr. 259 din 19 septembrie 2025 a fost emisă în mod legal, întrucât nu existau dovezi certe privind prelucrarea datelor cu caracter personal ale reclamantului.

Totodată, autoritatea publică pârâtă a susținut că reclamantul a fost informat despre posibilitatea depunerii unei noi plângeri în cazul în care va deține probe concludente privind colectarea, înregistrarea, utilizarea sau stocarea datelor sale prin intermediul sistemului de supraveghere video.

În susținerea legalității actului administrativ contestat, autoritatea publică pârâtă a invocat și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, cauza C-342/12, Worten – Echipamente pentru Gospodărie SA/Autoritatea pentru condiții de muncă, arătând că autoritatea de supraveghere poate constata încălcări și aplica

măsuri doar în prezența unor probe obiective care demonstrează existența unei prelucrări efective a datelor cu caracter personal, simpla existență sau orientare a unor camere video nefiind suficientă pentru aplicarea legislației în materie.

Potrivit pârâtului, deși au fost identificate două dispozitive de supraveghere video, nu s-a putut stabili dacă acestea sunt funcționale, dacă fac parte dintr-un sistem operațional și dacă efectuează înregistrarea sau stocarea imaginilor, astfel încât nu poate fi prezumată existența unei activități de prelucrare a datelor cu caracter personal.

Suplimentar, autoritatea publică pârâtă a invocat principiul *in dubio pro reo*, arătând că, în lipsa unor dovezi suficiente privind încălcarea legislației, nu poate fi constatată existența unei contravenții sau a unei încălcări a Legii nr. 133/2011. Astfel, decizia nr. 259 din 19 septembrie 2025 respectă cerințele Legii nr. 133/2011 și ale Codului administrativ, fiind emisă cu respectarea principiilor legalității, proporționalității, motivării și procedurii administrative.

Reieșind din cele expuse, autoritatea publică pârâtă a susținut că, potrivit art. 27 alin. (3) din Legea nr. 133/2011, numai o decizie de constatare a încălcării legislației privind protecția datelor cu caracter personal poate constitui temei pentru inițierea procesului contravențional în temeiul art. 74^1–74^2 din Codul contravențional, condiție care, în speță, nu este îndeplinită. Prin urmare, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a solicitat respingerea integrală a cererii de chemare în judecată, ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată, reclamantul Valeriu Ostalep a susținut cererea de chemare în judecată pe motivele de fapt și de drept invocate, și-a concretizat pretențiile, solicitând admiterea acțiunii.

Reprezentantul autorității publice pârâte, Igor Sandu, în ședința de judecată nu a recunoscut acțiunea, solicitând respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea înaintată de Valeriu Ostalep împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal privind anularea deciziei nr. 259 din 19 septembrie 2025; obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal la reexaminarea plângerii și dispunerea unei investigații efective la fața locului; încasarea cheltuielilor de judecată.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea

stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Conform art. 27 alin. (5) din Legea nr. 133 din 08.07.2011, privind protecția datelor cu caracter personal, operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter personal pot contesta acțiunile, inacțiunile și decizia Centrului direct în instanța de judecată, în conformitate cu prevederile Codului administrativ, *fără respectarea procedurii prealabile*.

În acest sens, cu referire la prevederile legale reținute supra, instanța de judecată concluzionează că respectarea procedurii prealabile, la caz nu se impune.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe

aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de Valeriu Ostalep, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Valeriu Ostalep împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal privind anularea deciziei nr. 259 din 19 septembrie 2025; obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal la reexaminarea plângerii și dispunerea unei investigații efective la fața locului; încasarea cheltuielilor de judecată, întrunește condițiile pentru admisibilitate unei acțiuni în contenciosul administrativ și, respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Examinând cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să admită ca fiind întemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Potrivit art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Instanța mai notează că, în corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sunt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Instanța ține să menționeze că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale

derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu reglementările legale statuate la art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În corespundere cu art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Articolul 11 din Codul administrativ prevede că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În concordanță cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la

care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În temeiul art. 22 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Din actele cauzei și ale dosarului administrativ, instanța de judecată a constatat că, la 21 martie 2025, Ostalep Valeriu a depus o plângere în adresa Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, aceasta fiind înregistrată cu nr. O-1277/25 la 21 martie 2025 (f.d. 87-89 dosar administrativ).

Prin scrisoarea nr. 02/1-06/O-1277/889 din 26 martie 2025, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal l-a informat pe Valeriu Ostalep despre organizarea audierii privind circumstanțele de fapt invocate în plângerea depusă, aceasta fiind stabilită pentru data de 01 aprilie 2025, ora 10:00 (f.d. 85 dosar administrativ).

Prin procesul-verbal de audiere a participantului la procedura administrativă nr. O-1277/25 din 01 aprilie 2025, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a consemnat declarațiile lui Ostalep Valeriu, formulate în cadrul audierii (f.d. 83 dosar administrativ).

La 03 aprilie 2025, a fost emisă Dispoziția de inițiere a controlului nr. 90, prin care s-a dispus inițierea controlului privind legalitatea prelucrării datelor cu caracter personal ale cet. Ostalep Valeriu (f.d. 81 dosar administrativ).

Prin Delegația de control nr. 86 din 23 aprilie 2025 s-a stabilit efectuarea cercetării la fața locului pentru data de 23 aprilie 2025, locul cercetării fiind perimetrul/incinta bunului imobil amplasat pe adresa mun. Chișinău, str. ***** nr. 10 (f.d. 77 dosar administrativ).

Prin procesul-verbal de constatare din 23 aprilie 2025, emis de Direcția Conformitate din cadrul Direcției Generale Supraveghere a CNPDCP, s-au stabilit cele consemnate, fiind anexate 18 imagini foto și o înregistrare (f.d. 56 dosar administrativ).

Prin Decizia nr. 85 din 23 aprilie 2025, emisă de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal cu privire la efectuarea cercetării la fața locului în vederea verificării legalității prelucrării datelor cu caracter personal, s-a dispus efectuarea cercetării la fața locului pentru verificarea pretinsei neconformități a prelucrării datelor cu caracter personal efectuate prin intermediul sistemului de supraveghere video menționat, precum și pentru stabilirea tuturor circumstanțelor relevante cazului (f.d. 79 dosar administrativ).

La 29 aprilie 2025, a fost întocmit Actul de control nr. 94 de către Direcția conformitate din cadrul Direcției generale supraveghere și conformitate a Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal (f.d. 51-55 dosar administrativ).

La data de 30 aprilie 2025, Direcția Conformitate a Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a solicitat, printr-un demers adresat I.P. „Agenția Servicii Publice”, transmiterea, în termen de 10 zile de la momentul recepționării prezentului demers, a informației cu privire la numele și prenumele proprietarului/proprietarilor bunurilor imobile situate pe adresa mun. Chișinău, str. ***** nr. 8/2, nr. 8/3, nr. 8/4 și nr. 8/8 (f.d. 50 dosar administrativ).

La 07 mai 2025, I.P. „Agenția Servicii Publice”, a remis conform competenței în adresa I.P. ”Cadastrul Bunurilor Imobile” demersul CNPDCP nr. 02/1-05/O-1277/1390 din 30 aprilie 2025 (f.d. 47, 50 dosar administrativ).

La 21 mai 2025, I.P. „Cadastrul Bunurilor Imobile” a informat Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal că bunurile imobile amplasate pe adresa mun. Chișinău, str. ***** nr. 8/2, nr. 8/3 și nr. 8/4 sunt înregistrate în proprietatea *****. Totodată, a comunicat că în Registrul bunurilor imobile nu este înregistrat un imobil cu adresa str. ***** nr. 8/8 (f.d. 44 dosar administrativ).

La 26 mai 2025 și la 16 iunie 2025, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a expediat citații privind audierea dnei ***** pe marginea plângerii depuse de Valeriu Ostalep (f.d. 42 dosar administrativ).

La 20 iunie 2025, a fost întocmit Raportul privind argumentarea necesității prelungirii termenului de examinare a plângerii nr. O-1277/25 din 21 martie 2025 de către Direcția Generală Supraveghere și Conformitate din cadrul CNPDCP (f.d. 36 -38 dosar administrativ).

La data de 20 iunie 2025, Direcția Generală Supraveghere și Conformitate din cadrul CNPDCP a informat pe Valeriu Ostalep și ***** despre prelungirea termenului de efectuare a controlului (f.d. 34, 35 dosar administrativ).

Prin scrisoarea din 27 iunie 2025, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal i-a solicitat dnei ***** să prezinte informațiile relevante necesare pentru elucidarea circumstanțelor cauzei privind pretinsa prelucrare a datelor cu caracter personal ale dlui Valeriu Ostalep (f.d. 31 dosar administrativ).

La 15 iulie 2025, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a solicitat Inspectoratului de Poliție Rîșcani al Direcției de Poliție mun. Chișinău prezentarea unor informații necesare pentru elucidarea circumstanțelor relevante cauzei (f.d. 28-29 dosar administrativ).

La 18 iulie 2025, Direcția conformitate din cadrul Direcției generale supraveghere și conformitate a Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a întocmit Raportul privind argumentarea necesității prelungirii termenului de examinare a plângerii nr. O-1277/25 din 21 martie 2025 (f.d. 25-26 dosar administrativ) .

La 21 iulie 2025, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal i-a informat pe dna ***** și pe dl Valeriu Ostalep despre prelungirea termenului de examinare și soluționare a materialului de control (f.d. 22, 24 dosar administrativ).

La 07 august 2025, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a expediat o scrisoare către Inspectoratul de Poliție Rîșcani al Direcției de Poliție mun. Chișinău, prin care a solicitat dispunerea măsurilor necesare în vederea audierii cet. *****. Totodată, la data de 19 august 2025, Centrul a depus o solicitare similară (f.d. 19, 20 dosar administrativ).

La 19 august 2025, Direcția Conformitate din cadrul Direcției Generale Supraveghere a CNPDCP a întocmit un raport privind argumentarea necesității prelungirii termenului de examinare a plângerii nr. O-1277/25 din 21 martie 2025. Tot la aceeași dată, dl Valeriu Ostalep și dna ***** au fost informați cu privire la prelungirea termenului de examinare a plângerii (f.d. 14, 15-16 dosar administrativ).

Prin nota telefonică din 04 septembrie 2025, întocmită în cadrul examinării plângerii nr. O-1277/25 din 21 martie 2025, Inspectoratul de Poliție Rîșcani al Direcției de Poliție mun. Chișinău a comunicat că cet. ***** este plecată peste hotare (f.d. 11 dosar administrativ) .

Prin scrisoarea nr. 4385 din 12 septembrie 2025, Inspectoratul de Poliție Rîșcani a informat Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal că, în cadrul examinării solicitării, au fost întreprinse măsuri prin deplasarea la domiciliul din str. ***** 8/2, însă cet. ***** Sava nu se afla la domiciliu, iar din discuțiile purtate cu vecinii s-a comunicat că aceasta este plecată la odihnă (f.d. 9 dosar administrativ).

La data de 19 septembrie 2025, în rezultatul examinării plângerii nr. O-1277/25 din 21 martie 2025, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a emis Decizia nr. 259, prin care a dispus constatarea lipsei încălcării prevederilor Legii privind protecția datelor cu caracter personal (f.d. 2-7 dosar administrativ).

Decizia nr. 259 din 19 septembrie 2025 emisă de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a fost expediată dlui Valeriu Ostalep la 22 septembrie 2025 (f.d. 1 dosar administrativ).

La 17 octombrie 2025, Valeriu Ostalep s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu o acțiune împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal privind anularea deciziei nr. 259 din 19 septembrie 2025, obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal la reexaminarea plângerii și dispunerea unei investigații efective la fața locului precum și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d. 5-7).

În contextul pretențiilor deduse judecării, instanța de judecată reține că în conformitate cu prevederile art. 1 din Legea nr.133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal, scopul prezentei legi este asigurarea protecţiei drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal, în special a dreptului la inviolabilitatea vieţii intime, familiale şi private.

Potrivit art. 2 alin. (1) din Legea nr. 133/2011, prezenta lege reglementează relaţiile juridice care apar în procesul de prelucrare a datelor cu caracter personal ce fac parte dintr-un sistem de evidenţă sau care sunt destinate să fie incluse într-un asemenea sistem, efectuată în totalitate sau în parte prin mijloace automatizate, precum şi prin alte mijloace decât cele automatizate.

Conform art. 3 din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, prin noțiunea de *date cu caracter personal*, se înțelege orice informaţie referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă (subiect al datelor cu caracter personal). Persoana identificabilă este persoana care poate fi identificată,

direct sau indirect, prin referire la un număr de identificare sau la unul ori mai multe elemente specifice identităţii sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale; *prelucrarea datelor cu caracter personal* – orice operaţiune sau serie de operaţiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal prin mijloace automatizate sau neautomatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, păstrarea, restabilirea, adaptarea ori modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ştergerea sau distrugerea; *operator* – persoana fizică sau persoana juridică de drept public sau de drept privat, inclusiv autoritatea publică, orice altă instituţie ori organizaţie care, în mod individual sau împreună cu altele, stabileşte scopurile şi mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal prevăzute în mod expres de legislaţia în vigoare; *consimţământul subiectului de date cu caracter personal* – manifestare de voință liberă, specifică, informată și lipsită de ambiguitate a subiectului de date prin care acesta acceptă, printr-o declarație sau printr-o acțiune fără echivoc, ca datele cu caracter personal care îl privesc să fie prelucrate.

Conform art. 4 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării trebuie să fie: a) prelucrate în mod corect și conform prevederilor legii; b) colectate în scopuri determinate, explicite și legitime, iar ulterior să nu fie prelucrate într-un mod incompatibil cu aceste scopuri. Prelucrarea ulterioară a datelor cu caracter personal în scopuri statistice, de cercetare istorică sau științifică nu este considerată incompatibilă cu scopul colectării dacă se efectuează cu respectarea prevederilor prezentei legi și cu respectarea garanțiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzute de normele ce reglementează activitatea statistică, cercetarea istorică și cea științifică; c) adecvate, pertinente și neexcesive în ceea ce privește scopul pentru care sunt colectate și/sau prelucrate ulterior; d) exacte și, dacă este necesar, actualizate. Datele inexacte sau incomplete din punctul de vedere al scopului pentru care sunt colectate și ulterior prelucrate se șterg sau se rectifică; e) stocate într-o formă care să permită identificarea subiecților datelor cu caracter personal pe o perioadă care nu va depăși durata necesară atingerii scopurilor pentru care sunt colectate și ulterior prelucrate. Stocarea datelor cu caracter personal pe o perioadă mai mare, în scopuri statistice, de cercetare istorică sau științifică, se va face cu respectarea garanțiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzute de normele ce reglementează aceste domenii, și numai pentru perioada necesară realizării acestor scopuri. (2) Operatorii au obligația să respecte și să asigure implementarea prevederilor alin. (1).

Conform art. 5 alin. (1) și (5) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează cu consimțământul subiectului datelor cu caracter personal.

(5) Consimţământul subiectului datelor cu caracter personal nu este cerut în cazurile în care prelucrarea este necesară pentru:

a) executarea unui contract la care subiectul datelor cu caracter personal este parte sau pentru luarea unor măsuri înaintea încheierii contractului, la cererea acestuia;

b) îndeplinirea unei obligaţii care îi revine operatorului conform legii;

c) protejarea vieţii, integrităţii fizice sau a sănătăţii subiectului datelor cu caracter personal;

d) executarea sarcinilor de interes public sau care rezultă din exercitarea prerogativelor de autoritate publică cu care este învestit operatorul sau terţul căruia îi sunt dezvăluite datele cu caracter personal;

e) realizarea unui interes legitim al operatorului sau al terţului căruia îi sunt dezvăluite datele cu caracter personal, cu condiţia ca acest interes să nu prejudicieze interesele sau drepturile şi libertăţile fundamentale ale subiectului datelor cu caracter personal;

e[1]) efectuarea auditului public extern;

f) scopuri statistice, de cercetare istorică sau ştiinţifică, cu condiţia ca datele cu caracter personal să rămână anonime pe toată durata prelucrării;

g) schimbul de date în condiţiile legislaţiei în vigoare cu privire la schimbul de date şi interoperabilitate.

Potrivit art. 6 alin. (1) lit. f) Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, prelucrarea categoriilor speciale de date cu caracter personal este interzisă, cu excepţia cazurilor în care, prelucrarea este necesară pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în justiţie al subiectului datelor cu caracter personal.

Conform art. 13 alin. (1) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, orice subiect al datelor cu caracter personal are dreptul să obțină de la operator, la cerere, fără întârziere și în mod gratuit: a) confirmarea faptului că datele care îl privesc sunt sau nu sunt prelucrate de acesta, de asemenea informații referitoare la scopurile prelucrării, categoriile de date avute în vedere și destinatarii sau categoriile de destinatari cărora le sunt dezvăluite datele; b) comunicarea, într-o formă inteligibilă și într-un mod care nu necesită un echipament suplimentar, a datelor cu caracter personal care fac obiectul prelucrării, precum și a oricărei informații disponibile privind originea acestor date; c) informații privind principiile de funcționare a mecanismului prin care se efectuează prelucrarea automatizată a datelor care vizează subiectul datelor cu caracter personal; d) informații cu privire la consecințele juridice generate de prelucrarea datelor cu caracter personal pentru subiectul acestor date; e) informații privind modul de exercitare a dreptului de intervenție asupra datelor cu caracter personal.

Potrivit art. 19 alin. (1) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, controlul asupra conformității prelucrării datelor cu caracter personal cu cerințele prezentei legi se efectuează de către Centrul Naţional pentru Protecţia Datelor cu Caracter Personal (în continuare – *Centru*), care acţionează în condiţii de imparţialitate şi independenţă.

Potrivit art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 133/2011, Centrul are următoarele atribuţii: a) monitorizează respectarea legislaţiei cu privire la protecţia informaţiei şi controlează aplicarea acesteia, în special dreptul la informare, de acces la date, de intervenţie asupra datelor şi de opoziţie.

Potrivit art. 20 alin. (2) din Legea nr. 133/2011, Centrul are următoarele drepturi:

a) solicită şi primeşte gratuit de la persoane fizice sau persoane juridice de drept public şi de drept privat informaţiile necesare pentru exercitarea atribuţiilor sale;

b) obţine de la operatori suportul şi informaţiile necesare executării atribuţiilor sale;

c) atrage specialişti şi experţi din domenii care necesită cunoştinţe speciale pentru participarea la procesul de verificare prealabilă şi de control al legalităţii prelucrării datelor cu caracter personal şi încheie cu ei acorduri de confidenţialitate;

d) cere de la operatori rectificarea, blocarea sau distrugerea datelor cu caracter personal neveridice sau obţinute ilicit.

Conform art. 21 alin. (2) din Legea nr.133/2011, în scopul colectării informaţiilor necesare îndeplinirii atribuțiilor de soluționare a plângerilor, personalul Centrului are dreptul de acces în încăperile şi pe teritoriul în care sînt amplasate sisteme de evidenţă a datelor cu caracter personal, la datele cu caracter personal prelucrate de operatori şi/sau persoanele împuternicite de către aceştia, la echipamentul de prelucrare, programe şi aplicaţii, precum şi la orice document sau înregistrare referitoare la prelucrarea de date cu caracter personal, în condiţiile legii.

Potrivit art. 27 alin. (1) din Legea nr. 133/2011, subiectul datelor cu caracter personal care consideră că prelucrarea datelor sale nu este conformă cu cerinţele prezentei legi poate înainta Centrului o plângere în termen de 30 de zile din momentul depistării încălcării, cu realizarea în prealabil, după caz, a drepturilor prevăzute la art. 12, 13, 14, 16 și 17. În cazul în care subiectul datelor cu caracter personal omite realizarea drepturilor sale, precum și alte aspecte importante legate de prezentarea probelor relevante, Centrul îl informează despre acest fapt în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii.

Conform art. 27 alin. (2^1) din Legea nr. 133/2011, termenul de examinare și soluționare a plângerii înaintate cu respectarea alin. (1) este de 3 luni, cu

posibilitatea prelungirii justificate a acestuia la fiecare 30 de zile, în funcție de complexitatea cauzei, volumul de informații ce urmează a fi obținute și analizate, comportamentul participanților vizați, conduita autorităților relevante și importanța procedurii administrative pentru partea interesată, dar nu mai mult de 6 luni. După obținerea tuturor informațiilor și analiza acestora, Centrul finalizează examinarea și soluționarea plângerii în cel mult 30 de zile. Dacă obiectul plângerii excedează domeniul de aplicare a prezentei legi, plângerea nu se examinează, fapt despre care se informează subiectul datelor cu caracter personal. Asigurarea respectării termenului de examinare și soluționare a plângerilor este pusă în sarcina personalului Centrului, iar controlul asupra respectării termenului este pus în sarcina șefilor subdiviziunilor Centrului. Centrul informează subiectul datelor cu caracter personal cu privire la progresele în examinarea și soluționarea plângerii în cazul prelungirii termenului de examinare și soluționare a plângerii sau la cererea acestuia.

Conform art. 27 alin. (2) din Legea nr. 133/2011, în procesul soluţionării plângerii, Centrul poate audia subiectul datelor cu caracter personal, operatorul şi, dacă este cazul, persoana împuternicită de către operator şi martorii, de asemenea poate dispune efectuarea unei cercetări la fața locului.

Potrivit art. 27 alin. (3) din Legea nr. 133/2011, în urma examinării plângerii, Centrul emite o decizie motivată prin care constată lipsa încălcării sau încălcarea legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal, cu dispunerea, după caz, a suspendării, încetării operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, rectificării, blocării sau distrugerii datelor neveridice ori obținute ilicit. În cazul lipsei sau insuficienței probelor ce ar demonstra încălcarea, Centrul constată, prin decizie motivată, lipsa încălcării. Decizia privind constatarea încălcării legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal şi probele acumulate servesc drept temei pentru întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție, în condițiile Codului contravențional al Republicii Moldova. Dacă este cazul, instrucțiunile din decizie se includ în planul de remediere a contravenției.

Conform art. 27 alin. (3^1) din Legea nr. 133/2011, decizia se emite de către directorul Centrului, de către directorul adjunct şi personalul abilitat cu funcții de control ai Centrului, în conformitate cu competențele atribuite prin ordinul directorului. Decizia se comunică persoanelor vizate în termen de 10 zile lucrătoare de la data emiterii, prin orice mijloc care să confirme recepționarea acesteia.

Conform art. 26 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 133/2011, controlul legalităţii prelucrării datelor cu caracter personal (în continuare – *control*) are drept scop verificarea corespunderii cu cerinţele şi a îndeplinirii condiţiilor prevăzute de prezenta lege de către operator sau persoana împuternicită de către acesta. Controlul se efectuează în conformitate cu un regulament elaborat și aprobat de

Centru. La efectuarea controlului legalității prelucrării datelor cu caracter personal de către persoanele care practică o activitate de întreprinzător, Centrul aplică prevederile prezentei legi și ale Legii nr. 131/2012 privind controlul de stat în măsura în care aceasta nu contravine prezentei legi.

Potrivit art. 26 alin. (4) și alin. (4^1) din Legea nr. 133/2011, în cazul în care, ca urmare a controlului efectuat, sunt constatate încălcări, Centrul emite decizia de suspendare a operaţiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, care va conţine instrucţiuni pentru aducerea prelucrării datelor cu caracter personal în conformitate cu prevederile prezentei legi. În cadrul controlului, Centrul poate decide suspendarea operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, până la luarea unei decizii finale, în cazul în care prelucrarea datelor cu caracter personal ar putea genera riscuri la adresa drepturilor și libertăților fundamentale ale unui număr considerabil de subiecți ai datelor cu caracter personal, ținându-se cont de natura, domeniul de aplicare, contextul și scopurile prelucrării datelor, precum și de amploarea și frecvența prelucrării. Deciziile emise în condițiile prezentului alineat pot fi contestate în instanța de judecată în termen de 5 zile. Termenul de examinare a contestațiilor în cauză de către instanța de judecată este de 5 zile.

Conform pct. 7, 8 și pct. 9 din Regulamentul privind controlul legalității prelucrării datelor cu caracter personal, aprobat prin Ordinul Directorului Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 25/2024, controlul începe de la data înregistrării plângerii complete, depuse în conformitate cu prevederile art. 60 alin. (2) lit. c), art. 75 alin. (1) din Codul administrativ și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 133/2011, cu emiterea dispoziției de inițiere a controlului, fapt despre care se informează petentul.

8. Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal ține evidența electronică a controalelor, prin consemnarea:

1) denumirii (numelui) persoanei și a obiectului supus controlului;

2) numărul și data dispoziției de inițiere a controlului;

3) în cazul cercetării la fața locului – data și numărul delegației privind cercetarea la fața locului;

4) la încheierea controlului, numărul și data deciziei emise pe caz.

9. În cadrul controlului, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal poate decide suspendarea sau încetarea operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal în privința persoanelor care practică activitate de întreprinzător în cazul în care încălcările constatate sunt „foarte grave”, în sensul prevăzut de Legea nr. 131/2012 privind controlul de stat.

Potrivit pct. 12 și 13 din Regulamentul privind controlul legalității prelucrării datelor cu caracter personal, aprobat prin Ordinul Directorului Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 25/2024, cercetarea la fața locului se desfășoară de către minimum doi controlori în baza unei delegații, semnate de

conducerea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, care va conține cel puțin:

1) numărul și data emiterii;

2) datele de identificare ale Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal;

3) numele, prenumele, funcția persoanelor care vor efectua controlul;

4) temeiul inițierii cercetării la fața locului;

5) trimiterile la prevederile legale, în baza cărora este realizat controlul;

6) datele despre persoana supusă controlului (după caz, denumirea/numele, prenumele persoanei; sediul/adresa subdiviziunii controlate și codul de identificare a acesteia, alte date de contact);

7) obiectul controlului;

8) scopul și aspectele/întrebările ce urmează a fi examinate/elucidate;

9) perioada efectuării cercetării la fața locului.

13. Delegația privind cercetarea la fața locului se aduce la cunoștință cu semnătură, cu transmiterea unui exemplar persoanei supuse controlului ori reprezentantului împuternicit al acesteia. În cazul refuzului primirii și semnării delegației, acest fapt se consemnează în delegația de control, în prezența unui martor.

Conform pct. 27 din Regulamentul privind controlul legalității prelucrării datelor cu caracter personal, aprobat prin Ordinul Directorului Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 25/2024, în procesul efectuării controlului, inclusiv a cercetării la fața locului, controlorul are următoarele drepturi:

1) să solicite şi să primească gratuit de la persoana supusă controlului, dar și de la alte persoane fizice sau juridice, informațiile/actele necesare legate de obiectul controlului;

2) să audieze subiectul datelor cu caracter personal, persoana/persoanele supuse controlului şi, dacă este cazul ,alte persoane sau martorii cu privire la orice aspecte legate de obiectul controlului;

3) să aibă acces în încăperile şi pe teritoriul unde sunt amplasate sisteme de evidență a datelor cu caracter personal legate de obiectul și scopul controlului, la prezentarea legitimației, delegației de efectuare a cercetării la fața locului a entității/persoanei supuse controlului și/sau a persoanei împuternicite ale acesteia, cu respectarea dreptului constituțional la inviolabilitatea domiciliului;

4) să aibă acces la datele cu caracter personal prelucrate, la echipamentul de prelucrare, programe şi aplicaţii, precum şi la orice document sau înregistrare referitoare la prelucrarea de date cu caracter personal care au legătură cu obiectul și scopul controlului, cu respectarea condițiilor stabilite pentru accesul la anumite informații care constituie secret protejat de lege;

5) să verifice şi să facă copii de pe orice document sau înregistrare foto sau video ale documentelor sau ale altor obiecte purtătoare de informații referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal care fac obiect al controlului;

6) să documenteze acțiunile cercetării la fața locului prin intermediul mijloacelor de înregistrare foto, video, audio etc.;

7) să urmărească respectarea măsurilor dispuse în urma efectuării controalelor;

8) să solicite sprijinul subdiviziunilor abilitate ale Ministerului Afacerilor Interne. La efectuarea controlului pot fi antrenați, după caz ,și experți din anumite domenii ,împuterniciți de CNPDCP, care sunt obligați să asigure confidențialitatea informațiilor de care au luat cunoștință în cadrul investigației;

9) să constate contravenții şi să întocmească procese-verbale cu privire la contravenție în baza deciziei și probelor acumulate pe caz și a materialelor aferente procedurii de control, conform prevederilor Codului contravențional.

Potrivit pct. 28 din Regulamentul privind controlul legalității prelucrării datelor cu caracter personal, aprobat prin Ordinul Directorului Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 25/2024, pe parcursul efectuării controlului, controlorii sunt obligați:

1) să efectueze controlul în conformitate cu împuternicirile atribuite de lege și prezentul Regulament, ținând cont de obiectul și scopul acestuia;

2) să acorde suportul necesar persoanei supuse controlului pentru înţelegerea deplină a prevederilor documentelor normative şi actelor normative în a căror bază se efectuează controlul;

3) să aprecieze obiectiv şi echidistant toate aspectele care fac obiectul controlului;

4) să asigure integritatea bunurilor şi a documentației persoanei supuse controlului;

5) să prezinte legitimaţia de serviciu persoanei supuse cercetării la fața locului şi să-i permită să ia cunoştinţă de aceasta;

6) să nu divulge conţinutul documentelor şi al informaţiilor de care a luat cunoştinţă în procesul efectuării controlului, precum și să nu utilizeze asemenea documente sau informații în scopuri care nu au legătură cu obiectul și scopul controlului, decât în condițiile legii;

7) să anexeze la actul de control orice documente sau copii ale acestora şi explicaţii în scris ale persoanei supuse controlului şi/sau ale angajaţilor acesteia;

8) la solicitare, să pună la dispoziţia persoanei supuse controlului, în formă electronică ori pe suport de hârtie, documentele şi lista actelor normative relevante ce vor fi utilizate în cadrul controlului şi în a căror bază se efectuează controlul.

Potrivit art. 27 alin. (5) din Legea nr.133/2011, operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter personal pot contesta

acțiunile, inacțiunile și decizia Centrului direct în instanța de judecată, în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile.

Analizând materialele cauzei și normele citate, instanța de judecată reține că, deși Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a întreprins un șir de acțiuni procedurale în vederea examinării plângerii depuse de reclamant, simpla efectuare a unor acte de procedură nu poate conduce, prin ea însăși, la concluzia că examinarea plângerii a fost efectivă, completă și conformă exigențelor legale. Legalitatea unui act administrativ individual nu se apreciază doar prin prisma existenței formale a unor acte întocmite în cadrul procedurii administrative, ci și prin raportare la caracterul suficient, pertinent și efectiv al măsurilor întreprinse pentru elucidarea tuturor circumstanțelor relevante cauzei.

În acest sens, instanța accentuează că, potrivit art. 22 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu, stabilind felul și volumul cercetărilor necesare. Principiul cercetării din oficiu impune autorității publice nu doar obligația de a colecta probele care îi sunt prezentate de persoana interesată, ci și obligația de a întreprinde, în limitele competențelor legale, măsurile rezonabile și necesare pentru stabilirea situației de fapt reale.

Or, în prezenta cauză, obiectul plângerii reclamantului nu a fost unul abstract, ci a vizat existența unor dispozitive concrete de supraveghere video amplasate în proximitatea imobilului său, orientarea acestora către spațiul public și către calea de acces spre mai multe imobile, inclusiv spre proprietatea reclamantului, precum și presupusa prelucrare, prin intermediul acestora, a unor date cu caracter personal.

Din actele dosarului administrativ rezultă că însuși Centrul, în urma cercetării efectuate la fața locului, a identificat existența a două dispozitive de supraveghere video, unul staționar și unul rotativ, orientate către spațiul public și către calea de acces către mai multe imobile. Totodată, a fost identificat un panou informativ privind supravegherea video. Prin urmare, nu este vorba despre o simplă presupunere nedovedită a reclamantului cu privire la existența unor camere, ci despre existența unor dispozitive de supraveghere video constatată nemijlocit de reprezentanții autorității competente.

În aceste condiții, faptul că, la momentul cercetării, nu a fost identificată persoana care opera sistemul și nu a putut fi stabilit, în mod direct, dacă dispozitivele efectuau înregistrarea și stocarea imaginilor, nu era de natură să epuizeze obligația autorității de a clarifica situația de fapt. Dimpotrivă, asemenea circumstanțe constituiau tocmai elementele care necesitau o investigație suplimentară, în vederea identificării persoanei responsabile și a stabilirii modului de funcționare a sistemului.

Instanța constată că art. 19 și art. 20 din Legea nr. 133/2011 conferă Centrului atribuții speciale de control asupra conformității prelucrării datelor cu caracter personal și, totodată, instrumente juridice necesare exercitării acestor atribuții. Astfel, Centrul poate solicita și primi informații de la persoane fizice și juridice, poate obține de la operatori suportul și informațiile necesare executării atribuțiilor sale, poate solicita rectificarea, blocarea sau distrugerea datelor obținute ilicit, iar potrivit art. 21 alin. (2) din aceeași lege, personalul Centrului are drept de acces la teritoriile și încăperile în care sunt amplasate sisteme de evidență, la echipamentul de prelucrare, programe, aplicații, documente și înregistrări referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal, în condițiile legii.

Prin urmare, legiuitorul nu a instituit Centrul ca o autoritate pasivă, a cărei activitate ar fi limitată la aprecierea probelor furnizate de petent, ci ca o autoritate specializată de supraveghere, căreia i-au fost atribuite competențe și instrumente de investigare tocmai pentru a putea verifica respectarea legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal.

În acest context, instanța nu poate reține argumentul pârâtului potrivit căruia lipsa unor probe directe privind funcționalitatea camerelor și prelucrarea efectivă a imaginilor justifică, în sine, constatarea lipsei încălcării. O asemenea abordare ar transfera în sarcina persoanei vizate obligația de a demonstra elemente la care aceasta, în mod obiectiv, nu are acces.

Or, reclamantul, în calitate de persoană fizică, nu poate dispune în mod direct de informații privind identitatea operatorului, configurația tehnică a sistemului, modalitatea de conectare a camerelor, existența unui dispozitiv de stocare, perioada de păstrare a imaginilor, persoanele care au acces la acestea sau scopul pentru care sistemul a fost instalat și utilizat. Aceste elemente se află, prin natura lor, în sfera de control și disponibilitate a persoanei care administrează sistemul de supraveghere sau, după caz, a altor persoane ori entități care dețin informațiile respective.

Prin urmare, nu poate fi imputată reclamantului împrejurarea că nu a prezentat probe suplimentare privind funcționalitatea sistemului sau identitatea operatorului, atunci când tocmai aceste elemente urmau să fie stabilite prin activitatea de control exercitată de autoritatea competentă.

Mai mult, instanța reține că autoritatea publică dispune de posibilități instituționale și de competențe pe care un simplu particular nu le deține. Din materialele dosarului rezultă că Centrul a solicitat informații de la I.P. „Agenția Servicii Publice”, I.P. „Cadastrul Bunurilor Imobile” și Inspectoratul de Poliție Rîșcani al Direcției de Poliție mun. Chișinău. Acest fapt confirmă că, în cadrul procedurii administrative, Centrul a recurs la mecanisme de cooperare interinstituțională pentru elucidarea circumstanțelor cauzei.

În consecință, tocmai existența acestor instrumente de cooperare interinstituțională demonstrează că identificarea persoanei responsabile de sistemul de supraveghere nu constituia o sarcină care putea fi transferată reclamantului. În măsura în care Centrul a apreciat că informațiile disponibile în registrele oficiale nu erau suficiente pentru stabilirea operatorului, acesta urma să utilizeze, în limitele competențelor sale, instrumentele juridice și instituționale de care dispunea pentru a continua verificările.

Instanța reține, în acest sens, că prin răspunsul I.P. „Cadastrul Bunurilor Imobile" din 21 mai 2025 Centrul a fost informat că imobilele nr. 8/2, 8/3 și 8/4 de pe str. ***** aparțineau cet. *****, iar imobilul nr. 8/8 nu era înregistrat în Registrul bunurilor imobile. Ulterior, Centrul a expediat citații și solicitări dnei *****, însă aceasta nu a fost identificată la domiciliu, iar Inspectoratul de Poliție Rîșcani a comunicat că persoana era plecată peste hotare.

Aceste împrejurări puteau explica dificultatea identificării operatorului, însă nu justificau, în sine, concluzia definitivă privind lipsa prelucrării datelor cu caracter personal. Dificultatea probatorie nu este echivalentă cu inexistența faptului care urma să fie probat.

În această ordine de idei, instanța consideră necesar să distingă între două chestiuni: pe de o parte, existența sau inexistența unei încălcări a legislației privind protecția datelor cu caracter personal și, pe de altă parte, îndeplinirea de către autoritatea de supraveghere a obligației de a investiga în mod efectiv și suficient circumstanțele sesizate. Or, chiar dacă la finalul unei investigații complete nu ar fi fost posibilă confirmarea existenței unei prelucrări efective, această concluzie trebuia să fie rezultatul unei cercetări suficiente și efective, și nu consecința limitării investigației la anumite demersuri care nu au permis identificarea operatorului.

În speță, instanța apreciază că pârâtul a confundat insuficiența probelor acumulate cu inexistența faptului juridic pretins de reclamant. Or, art. 27 alin. (3) din Legea nr. 133/2011 permite Centrului să constate lipsa încălcării în cazul lipsei sau insuficienței probelor care demonstrează încălcarea, însă această normă nu poate fi interpretată în sensul exonerării autorității de obligația de a depune toate diligențele rezonabile și proporționale pentru acumularea probelor necesare.

Dimpotrivă, coroborarea art. 22 din Codul administrativ cu art. 19-21 și art. 27 din Legea nr. 133/2011 impune concluzia că autoritatea de supraveghere trebuie să cerceteze din oficiu starea de fapt și să utilizeze competențele legale de care dispune pentru a clarifica circumstanțele relevante. În caz contrar, protecția instituită de lege ar deveni una pur formală, întrucât orice persoană care operează un sistem de supraveghere video ar putea evita controlul prin simpla neidentificare sau necooperare, iar persoana vizată ar rămâne fără un remediu efectiv.

Instanța reține, de asemenea, că însăși finalitatea Legii nr. 133/2011, prevăzută la art. 1, este asigurarea protecției drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, în special a dreptului la inviolabilitatea vieții intime, familiale și private. Prin urmare, dispozițiile acestei legi urmează a fi interpretate și aplicate într-o manieră care să asigure caracterul efectiv al protecției oferite persoanei vizate.

În prezenta cauză, orientarea camerelor către spațiul public și către calea de acces spre proprietatea reclamantului, coroborată cu existența unui sistem de supraveghere video și a unui panou informativ, reprezenta o situație suficient de concretă pentru a impune autorității competente o verificare efectivă a scopului, modalității și întinderii supravegherii. În special, trebuia clarificat dacă prin orientarea dispozitivelor puteau fi captate imagini ale persoanelor care intrau sau ieșeau din imobilul reclamantului, ale vizitatorilor acestuia ori ale altor persoane identificabile, precum și dacă imaginile respective erau doar observate în timp real sau erau și înregistrate, stocate ori ulterior consultate.

Instanța nu susține că simpla prezență fizică a unei camere de supraveghere constituie, în orice situație, prin ea însăși, dovada unei prelucrări ilegale a datelor cu caracter personal. Totuși, într-o cauză în care autoritatea specializată a constatat existența unor dispozitive orientate într-un mod susceptibil să permită captarea imaginilor persoanelor care circulă spre și dinspre proprietatea reclamantului, problema funcționalității, scopului și modalității de utilizare a acestor dispozitive nu putea fi considerată elucidată exclusiv prin constatarea că operatorul nu a fost identificat.

De asemenea, instanța nu poate reține argumentul pârâtului potrivit căruia reclamantul ar dispune de posibilitatea de a formula o acțiune civilă pentru modificarea poziției sau demontarea camerelor. Existența unor eventuale mijloace juridice distincte nu înlătură competența legală a Centrului de a examina o plângere care intră în domeniul său de competență. Or, reclamantul nu a solicitat exclusiv protecția posesiei sau proprietății sale, ci a sesizat autoritatea specializată cu privire la presupusa prelucrare neconformă a datelor cu caracter personal.

În același timp, trimiterea reclamantului către o eventuală acțiune civilă nu poate suplini obligația Centrului de a-și exercita competențele legale și nici nu poate transforma lipsa rezultatului investigației administrative într-o lipsă a încălcării. Sunt distincte obiectul și finalitatea celor două mecanisme juridice: unul vizează protecția dreptului la viață privată și/sau a altor drepturi civile, iar celălalt vizează controlul conformității prelucrării datelor cu caracter personal cu cerințele legale.

În ceea ce privește invocarea de către pârât a principiului *in dubio pro reo*, instanța constată că acesta nu poate servi drept temei pentru justificarea caracterului incomplet al unei proceduri administrative de control. Principiul

menționat își găsește aplicarea în cadrul raporturilor juridice și procedurilor în care se pune problema răspunderii contravenționale sau penale a unei persoane și nu exonerează autoritatea administrativă de obligația pozitivă de a clarifica starea de fapt în cadrul examinării unei plângeri privind prelucrarea datelor cu caracter personal.

În plus, obiectul prezentului litigiu îl constituie legalitatea deciziei nr. 259 din 19 septembrie 2025 și suficiența examinării administrative care a stat la baza emiterii acesteia, și nu stabilirea nemijlocită de către instanță a răspunderii contravenționale a unei persoane. Prin urmare, argumentul privind imposibilitatea aplicării unei sancțiuni în lipsa unor probe certe nu răspunde problemei juridice deduse judecății, și anume dacă Centrul și-a exercitat în mod efectiv și complet atribuțiile de control și dacă putea concluziona în mod legal, în circumstanțele date, asupra lipsei încălcării.

Instanța apreciază că răspunsul este negativ.

În acest sens, faptul că Centrul a efectuat cercetarea la fața locului, a solicitat informații de la instituții publice, a expediat citații și demersuri și a solicitat sprijinul organului de poliție demonstrează că autoritatea a inițiat și a desfășurat o procedură administrativă. Totuși, aceste acțiuni, privite în ansamblu, nu au fost suficiente pentru a epuiza în mod rezonabil mijloacele disponibile pentru stabilirea circumstanțelor esențiale ale cauzei. Or, după constatarea existenței dispozitivelor și identificarea proprietarului mai multor imobile din proximitate, Centrul nu putea considera că imposibilitatea contactării unei persoane la domiciliu este echivalentă cu imposibilitatea obiectivă de identificare a operatorului sistemului de supraveghere. În măsura în care autoritatea considera că persoana identificată putea avea legătură cu sistemul, aceasta urma să stabilească, în limitele competențelor sale, dacă există alte persoane responsabile, dacă sistemul era administrat de o persoană fizică sau juridică, dacă exista un prestator de servicii de instalare/mentenanță, precum și dacă alte surse de informații puteau conduce la elucidarea acestor aspecte.

Instanța subliniază că obligația de cercetare din oficiu nu presupune un rezultat garantat al investigației, însă presupune un nivel rezonabil de diligență raportat la natura cauzei, competențele autorității și drepturile fundamentale aflate în discuție. În speță, acest nivel nu poate fi considerat atins prin simpla constatare a dificultăților întâmpinate în identificarea operatorului.

Totodată, instanța reține că reclamantul nu poate fi obligat să furnizeze probe la care nu are acces și care, în mod obiectiv, pot fi obținute numai prin exercitarea competențelor autorității de supraveghere. A pretinde contrariul ar însemna ca persoana vizată să demonstreze în prealabil existența unei prelucrări asupra căreia nu deține control și despre ale cărei modalități tehnice de realizare nu are posibilitatea de a cunoaște informații. O asemenea interpretare ar diminua în mod

nejustificat protecția acordată de Legea nr. 133/2011 și ar contraveni principiului efectivității protecției drepturilor persoanei în cadrul procedurii administrative.

În aceeași ordine de idei, instanța constată că argumentul potrivit căruia reclamantul poate depune o nouă plângere atunci când va dispune de probe suplimentare nu este suficient pentru a justifica legalitatea deciziei contestate. Persoana care a sesizat autoritatea competentă are dreptul ca plângerea sa să fie examinată în conformitate cu exigențele legii, iar simpla posibilitate de a formula ulterior o nouă plângere nu poate substitui obligația autorității de a examina în mod efectiv plângerea deja depusă.

Prin urmare, instanța concluzionează că decizia nr. 259 din 19 septembrie 2025 este viciată sub aspectul temeiniciei și legalității sale, întrucât concluzia privind lipsa încălcării a fost formulată în condițiile în care anumite circumstanțe esențiale pentru soluționarea plângerii nu au fost elucidate în mod suficient, iar imposibilitatea identificării operatorului a fost tratată, în esență, ca un impediment imputabil situației probatorii prezentate de reclamant, deși autoritatea dispunea de competențe și mijloace legale proprii pentru continuarea investigației.

Instanța reține că, în temeiul art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, în cazul în care admite acțiunea în contencios administrativ, instanța, în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă reclamantul este îndreptățit să pretindă emiterea acestuia, sau să întreprindă o acțiune, dacă această pretenție este admisibilă.

În circumstanțele speței, anularea deciziei nr. 259 din 19 septembrie 2025 și obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal la reexaminarea plângerii nr. O-1277/25 din 21 martie 2025 reprezintă remediul corespunzător pentru înlăturarea viciilor constatate de instanță.

Instanța subliniază că obligația stabilită în prezenta hotărâre nu presupune ca Centrul să adopte în mod anticipat o anumită soluție asupra fondului plângerii și nici nu înseamnă că instanța constată ea însăși existența unei prelucrări ilegale a datelor cu caracter personal. Autoritatea urmează să reexamineze plângerea în limitele competențelor sale legale, cu efectuarea unei cercetări efective și complete a circumstanțelor relevante, inclusiv prin utilizarea mijloacelor și instrumentelor prevăzute de Legea nr. 133/2011 și actele normative subsecvente.

În cadrul reexaminării, Centrul urmează să stabilească, în măsura posibilului, identitatea persoanei sau persoanelor responsabile de sistemul de supraveghere video, funcționalitatea dispozitivelor, scopul instalării și utilizării acestora, modalitatea de captare, înregistrare, stocare și accesare a imaginilor, precum și dacă prin intermediul sistemului sunt prelucrate date cu caracter personal care îl vizează pe reclamant sau alte persoane identificabile. În acest scop, autoritatea urmează să valorifice competențele prevăzute de art. 20, art. 21, art. 26 și art. 27

din Legea nr. 133/2011, precum și dispozițiile Regulamentului privind controlul legalității prelucrării datelor cu caracter personal, aprobat prin Ordinul nr. 25/2024.

În consecință, instanța constată că pretențiile reclamantului privind anularea deciziei nr. 259 din 19 septembrie 2025 și obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal la reexaminarea plângerii nr. O-1277/25 din 21 martie 2025 sunt întemeiate și urmează a fi admise.

Cât privește solicitarea reclamantului privind dispunerea unei investigații efective la fața locului și identificarea persoanelor care prelucrează și stochează datele respective, instanța reține că, în raport cu principiul separației funcțiilor administrative și judiciare și cu competențele legale atribuite Centrului, instanța nu urmează să substituie autoritatea publică în exercitarea atribuțiilor sale de control și să stabilească nemijlocit rezultatul investigației. Totuși, obligația de reexaminare impusă pârâtului presupune efectuarea tuturor acțiunilor de control necesare, inclusiv a unei cercetări la fața locului, în măsura în care aceasta se dovedește necesară pentru elucidarea circumstanțelor cauzei, în conformitate cu competențele conferite de lege.

Prin urmare, instanța apreciază că soluția legală și efectivă constă în anularea actului administrativ contestat și obligarea autorității publice pârâte la reexaminarea plângerii reclamantului, cu respectarea exigențelor legale privind cercetarea din oficiu a stării de fapt, administrarea și aprecierea probelor, precum și cu utilizarea efectivă a competențelor de control conferite de Legea nr. 133/2011.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, instanța reține că, în măsura admiterii acțiunii, acestea urmează a fi puse în sarcina autorității publice pârâte, în condițiile legii, reclamantului urmând a-i fi compensate cheltuielile de judecată suportate și dovedite în proces.

Conform art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

În conformitate cu art. 2 alin. (1) din Legea taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023, taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, de la persoanele fizice și juridice pentru intentarea unui proces judiciar civil, de contencios administrativ, precum și pentru fiecare contestație împotriva deciziei agentului constatator asupra cauzei contravenționale atât în primă instanță, cât și în căile de atac.

Potrivit art. 84 din Codul de procedură civilă, (1) Taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, pentru intentarea unui proces judiciar civil sau de contencios administrativ atât în primă instanţă, cât şi în căile de atac, în temeiul legii. (2) Taxa de timbru se achită în contul instanţelor de judecată şi se gestionează în conformitate cu art. 43 din Legea finanţelor publice şi

responsabilităţii bugetar-fiscale nr.181/2014. (3) Cuantumul taxei de timbru este determinat în mărime fixă conform Legii taxei de stat nr.213/2023. (4) Suma de bani plătită ca taxă de timbru nu se restituie, cu excepția cazurilor prevăzute de Legea taxei de stat nr. 213/2023.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

În acest sens, instanța de judecată reține că, reclamantul la depunerea cererii de chemare în judecată a anexat nota de plată Seria 00 5195 4684 1559, privind achitarea taxei de timbru în sumă de 200 (două sute) lei (f.d. 4).

Reieșind din cele menționate, ținând cont de prevederile Hotărârii Curții Constituționale nr. 20 din 26 septembrie 2024, instanța de judecată concluzionează în privința admiterii pretenției reclamantului privind încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 200 (două sute) lei, achitată cu titlu de taxă de timbru la înaintarea acțiunii.

Astfel, potrivit circumstanțelor de fapt stabilite, normelor legale enunțate și concluziilor logico-juridice expuse, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea în contencios administrativ formulată de Valeriu Ostalep este întemeiată, iar decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 259 din 19 septembrie 2025 urmează a fi anulată, cu obligarea pârâtului la reexaminarea plângerii nr. O-1277/25 din 21 martie 2025 în ordinea stabilită de lege.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. b), 225, 229, 232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Se admite acțiunea depusă de Valeriu Ostalep împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal privind anularea actului administrativ și obligarea pârâtului la acțiune.

Se anulează decizia Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr. 259 din 19 septembrie 2025 şi se obligă Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să reexamineze plângerea înaintată de Valeriu Ostalep la 21 martie 2025, înregistrată cu nr. O-1277/25, în ordinea stabilită de lege, cu inițierea controlului legalității prelucrării datelor cu caracter personal.

Se încasează din contul Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal în beneficiul lui Valeriu Ostalep cheltuielile de judecată în sumă de 200 (două sute) lei.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu